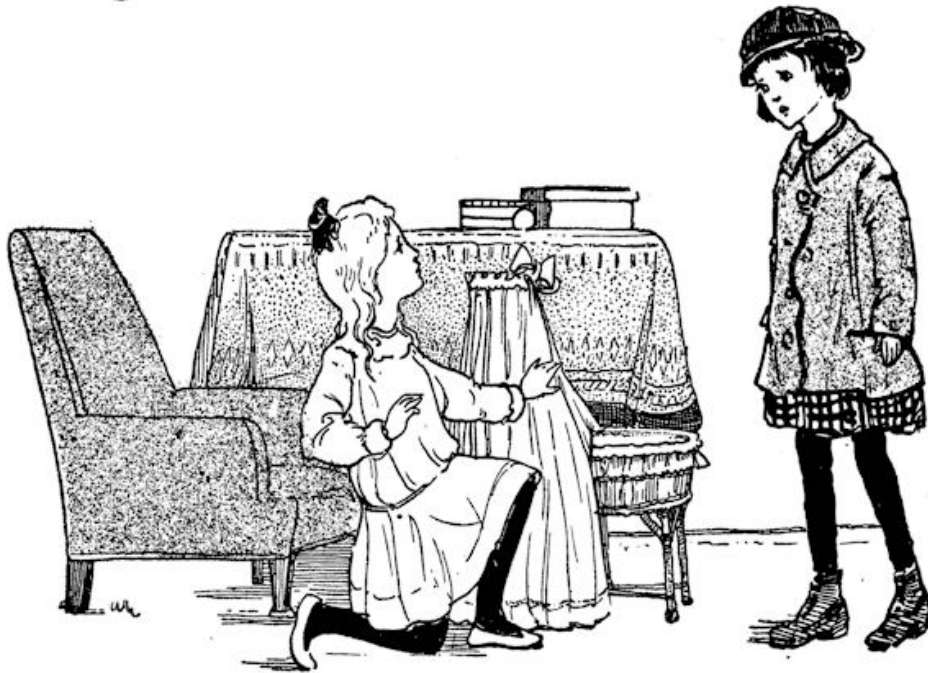

Geven nòg heerlijker dan ...
door
ALETTA HOOG.

Lotti was jarig, twee dagen vóór Kerstmis. Jarig-zijn was zóó heerlijk, want dan kreeg je zooveel, vond Lotti. Ze kreeg dan ook heel wat! Geen wonder! Ze was 'n eenig kind, en Vader en Moeder waren samen naar een grooten speelgoedwinkel geweest om alles te koopen, wat er op Lotti's verlanglijstje stond.

Wat had Lotti veel te bekijken, toen ze 's morgens beneden kwam! Een balspel, een eetservies, prentenboeken, een legprent, en allerlei lekkers. Maar 't allermooiste stond op den grond: een ledikantje met een gor-

dijntje van rose en tulle, en daarin lag een pop, zoo mooi, als je maar bedenken kan.

's Middags kwamen er vriendinnetjes spelen, en Lotti had een heerlijken dag.

Den volgenden morgen stond ze alleen in de zitkamer. Alles was nog uitgestald, net als gisteren. Nu eens bekeek zij dit, dan weer dat. Waar zou ze nu 't eerst mee gaan spelen?

Daar werd gebeld, en Lotti, nieuwsgierig, keek om 't hoekje van de deur, toen Dientje open deed. Een meisje van haar leeftijd, maar heel schamel gekleed, zei: „Mevrouw heeft gezegd, dat ik wat moest komen halen voor Moeder.”

„Goed”, zei Dientje, „wacht hier maar even, ik zal 't aan mevrouw zeggen.”

„Dat is zeker Malvine, 't Belgische meisje, waar Moeder van verteld heeft”, dacht Lotti. Ze wenkte het meisje en zei: „Wil je 's zien, wat ik gekregen heb? Ik ben gisteren jarig geweest.” Ze wou graag haar presenten nog eens laten bewonderen.

Schoorvoetend kwam 't meisje nader. Lotti liet haar alles zien, en legde haar zelfs het balspel uit. 't Belgische kind keek naar al die schatten met groote oogen, maar ze zei niets: geen enkelen uitroep van bewondering liet ze hooren. Maar toen Lotti het gordijntje van 't ledikantje wegsloeg, en haar de pop liet zien, keken de donkere oogen van Malvine haar zóó aan, dat Lotti er van schrikte, en ze gauw het gordijntje liet vallen. Gelukkig kwam juist op dat oogenblik Lotti's Mama binnen. Vriendelijk vroeg ze naar Malvine's Moeder, die ziek was, gaf

haar een pakje, en een keteltje, waar gestolten soep in was. Die kon Malvine immers wel warmen? Malvine knikte, bedankte en ging haastig heen.

Toen Mama weer in de kamer kwam, stond Lotti nóg verschrikt bij het poppenledikantje. „O Mama, ze heeft zóó naar me gekeken, zóó naar, zóó akelig! ik weet niet waarom.”

Eerst wist Mama het ook niet, maar toen zij er over had nagedacht, zei ze: „Misschien weet ik wel waarom. Kijk, de

meeste kinderen willen mooi speelgoed niet graag alleen maar zien, ze willen 't ook graag hebben, vooral als ze zelf zoowat niets bezitten. Weet je wát? We zullen vanmiddag naar haar toegaan, en haar

en haar broertjes wat brengen, dan zal ze zeker heel anders kijken. Het is vandaag zoo'n goede dag om anderen blij te maken. Morgen is 't Kerstmis, en dan denken we er immers aan, dat de Heere Jezus op aarde kwam, om ons gelukkig te maken. „Gods grootste gave”, noemen we Hem. God gaf Zijn Zoon aan ons, en nu kunnen we onze dankbaarheid toonen, door iets van onszelf aan anderen te geven.”

Lotti was vol vuur voor Mama's plan. Dadelijk ging ze in haar speelgoedkast aan 't zoeken. 't Moest nog goed en héél zijn, dat wist ze wel. „Mama, hoeveel broertjes heeft Malvine?” — „Drie.” — Had ze wel speelgoed voor jongens? O ja, een kegelspel, een doos met houten beesten, en een opzetdoos met huizen en boomen voor de kleinste. En nu iets voor Malvine.

„Iets geven van jezelf, dat is iets weggeven, waar je van houdt”, had Mama nog gezegd.

Lotti nam een blonde pop met een rood jurkje in de hand. 't Was tot nu toe haar liefste pop geweest, en al had zij er nu een bij gekregen, ze had deze toch ook dolgraag gehouden, want ze hield van een groote poppenfamilie. Maar dapper legde zij „blonde Marie” bij het uitgezochte speelgoed. Nu zocht ze nog voor ieder wat van het gister gekregen lekkers uit. Mama maakte van 't speelgoed en wat kinderkleeren twee pakken, zoodat ze ieder wat te dragen hadden, en zoo stapten zij 's middags de eene straat in, de andere uit, tot ze eindelijk in een nauwe straat met hooge huizen kwamen.

Drie trappen moesten ze op. Mama was er al meer geweest bij haar armenbezoek, zij wist aan welke deur zij kloppen moest.

Malvine deed open. Drie kleine jongens gingen dadelijk bij de tafel staan, waar de pakken op werden gelegd. Hun donkere oogen begonnen te schitteren, toen Mama, de touwtjes losmakend, zei; „We komen jullie wat voor Kerstmis brengen. Ziezoo Lotti, verdeel jij 't maar, terwijl ik met hun Moeder praat.” En Mama ging naar de bedstee toe, waar de zieke Moeder lag.

Een beetje bevend door 't ongewone werkje, maakte Lotti de pakken open en gaf elk z'n deel. 't Laatst deed zij het papier van „blonde Marie” af. In spanning keek ze naar Malvine, terwijl zij haar de pop gaf. Deze voelde opeens de pop in haar arm, en met één blik overzag zij al 't moois van de pop: de roode jurk, 't blonde haar, de tandjes in den mond... Malvine lachte, en drukte de pop vast tegen zich aan. Ze zei niets, maar Lotti wist, dat ze nu blij was. Toen verdeelde zij 't lekkers. Die chocola! De jongens smakten met hun tong. Ze zeiden ook al geen

„dank je”, maar eigenlijk zeiden ze 't toch wel, met hun oogen. Eén likte telkens z'n lippen af, net als een poesje. Het speet Lotti, toen 't laatste stukje verdeeld was. 't Was heerlijk om zoø te staan uitdeelen!

Daarna vertelde Mama nog iets aan de kinderen van Kerstmis, en toen Lotti met Mama door de mistige straten huiswaarts liep, luchtte zij haar hartje door te zeggen: „Mama, geven is nõg heerlijker dan iets krijgen.”

„Ja”, zei Mama, „dat leert ons 't Kerstfeest ook.”

